

nároku na požitky podle zákona čís. 130/21 neměly požitky ty býti žalobci přiznány, nelze v projednávaném případě přisvědčiti. Zákon čís. 130/21 stanoví v § 9, že, převyšuje-li součet zaopatřovacích požitků a jiných příjmů podléhajících dani z příjmu — nečítajíc v to příjem členů rodiny — podle poslední výměry 15.000 Kč, jest o tento rozdíl zaopatřovací požitky snížiti. Zákon sám neustanovuje, jak a čím jest prokázati tento předpoklad nesnížení zaopatřovacích požitků, pokud se týče přiznání jich ve výši určené zákonem. Žalobce předložil vysvědčení příslušné berní správy, že jeho příjem vzatý v roce 1920, to jest při »poslední« výměře daně z příjmu (srov. nařízení k § 9 zákona) za základ vyměření daně nedosahoval 15.000 Kč a že ostatní zdaněné příjmy patřily jeho manželce. Tímto vysvědčením jest pokládati a odvolací soud právem pokládal předpoklad přiznání zaopatřovacích požitků podle zákona čís. 130/21 bez snížení u žalobce za prokázáný. Žalobce předložil ono vysvědčení žalovanému při tom, když mu svůj nárok na zvýšení zaopatřovacích požitků podle zákona čís. 130/21 oznamoval. Jest přisvědčiti odvolacímu soudu, že přiznání zaopatřovacích požitků nevadí, že žalobce nepřiložil k onomu oznámení platební rozkaz z roku 1920 a vysvědčení obecního úřadu o majetkových a příjmových poměrech členů své rodiny. Účelu, jemuž mělo sloužiti předložení uvedených dokladů při oznámení nároku na zaopatřovací požitky podle zák. čís. 130/21, aby totiž žalovaný nebyl v pochybnostech, zdali předpis § 9 uvedeného zákona o snížení zaopatřovacích požitků u žalobce má, pokud se týče nemá místo, bylo předložení zmíněného vysvědčení vyhověno a vysvědčení ono bylo postačující náhradou za platební rozkaz a vysvědčení obecního úřadu.

Čís. 13188.

K poznámce výhrady pořadí ve smyslu § 37 III. dílčí novely k obč. zák. nelze přihlížeti, stala-li se až po poznámce zahájení dražebního řízení.

Třebaže zápis zástavního práva v pořadí vymazaného zástavního práva nabyt formální právní moci, nevadí to právu zadnějších věřitelů vznést proti pořadí tohoto zástavního práva odpor podle § 213 ex. ř. a exekuční soud jest pak povinen zkoumati, zdali hypotekární věřitel s hlediska hmotněprávního žádaného pořadí skutečně nabyt.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1934, R I 1268/33.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, vyhověl soud prvé stolice odporu vymáhajícího věřitele proti příkázání pohledávky Dr. S-a v pořadí vymazané pohledávky Aloisa V-a a nepřikázal pohledávku v tomto pořadí. D ů v o d y: Zástupce vymáhajícího věřitele vznesl odpor proti pořadí pohledávky Dr. S-a z důvodu, že si tento věřitel podle § 37 novely k obč. zák. vymohl v pořadí

vymazané pohledávky Aloisa V-a vklad až po poznámce dražebního řízení. Odporu bylo vyhověti, ježto podle poslední věty § 37 III. dílčí novely k obč. zák. nelze při vnucené dražbě nemovitosti k výhradě § 37 III. dílčí novely první věty přihlížeti, nebylo-li jí použito až do poznámky zahájeného dražebního řízení. Poznámka dražebního řízení byla poznamenána v pozemkové knize dříve, než poznámka pod C 66, že vlastníci mohou v pořadí vymazaného zástavního práva Aloisa V-a za 12.000 Kč do tří let vložiti nové právo zástavní podle § 37-III. dílčí novely k obč. zák. Zástavní právo pro pohledávku Dr. S-a vložené podle poznámky pod C 66 v pořadí vymazaného zástavního práva Aloisa V-a pod C 53 bylo vloženo neprávem, i když bylo vloženo na základě dlužního úpisu podepsaného dlužníkem. I když tento zápis zástavního práva pro pohledávku Dr. S-a v pořadí vymazané pohledávky Aloisa V-a pod C 53 nabyt formální moci, nebránilo to účastníkům rozvrhového řízení vznést odpor proti požadovanému pořadí (§ 213 ex. ř.) z důvodu, že v tomto pořadí bylo zástavního práva nabyto neprávem. Přesné ustanovení poslední věty § 37-III. dílčí novely k obč. zák. chrání knihovní věřitele proti tomu, by se za dražebního řízení jiný věřitel i se souhlasem dlužníka nedostal ve výhodnější pořadí, než které mají sami. Re k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Ustanovení poslední věty § 37 III. dílčí novely k obč. zák. (cís. nař. ze dne 19. března 1916 čís. 69 ř. zák.) jest zcela jasné a určité. Kdežto v prvních dvou větách vyhovoval zákon oprávněným přáním dlužníků a peněžních ústavů, ustanovuje, že vlastník nemovitosti, vymaže-li se zástavní právo, může si vymoci současně knihovní poznámku, že se vyhrazuje zápis nového zástavního práva v pořadí a do výše vymazaného zástavního práva do tří let, co byla poznámka povolena, omezila poslední věta téhož zákonného ustanovení — rovněž v zájmu obchodního a právního styku — tuto výhradu v tom směru, že při vnucené dražbě nemovitosti se k výhradě nepřihlíží, nebylo-li jí užito až do doby poznámky zahájení dražebního řízení. Povolená výhrada byla zajisté dána předem v zájmu majitele hypoteky, by se mohl zbaviti příliš tíživého a naléhavého dluhu na nemovitosti váznoucího a vystřídati jej jiným méně tíživým a naléhavým, aniž by potřeboval souhlasu dalších hypotekárních věřitelů po vymazávané pohledávce následujících. Tento důvod však přestává, jakmile jest již dražební řízení zahájeno. Nelze proto souhlasiti s právním názorem stěžovatelovým, že se měl vzíti zřetel na jeho pohledávku vloženou v pořadí pohledávky Aloisa V-a, poněvadž k výmazu došlo teprve po zahájení dražebního řízení a proto, že nemá tu platnost poslední věta § 37 III. dílčí novely. Tato věta jest zcela určitá a jasná a nepřipouští takovýto extensivní výklad; kdyby zákon byl chtěl takovouto možnost uvedené výhrady i po zahájení dražebního řízení připustiti, byl by to jistě ustanovil. Výklad stěžovatelův odporuje účelu ustanovení poslední věty § 37 III. dílčí novely. Ta okolnost, že usnesení knihovního soudu, jímž byl povolen vklad zástavního práva za pohledávku v pořadí vymazaného zástavního práva za pohledávku Aloisa V-a, nabylo právní moci, jest pro posouzení otázky nerozhodnou, ježto věřitelé po pohledávce Aloisa V-a následující nepotřebovali si stěžovati proti tomuto

usnesení jsouce chráněni ustanovením poslední věty § 37 III. dílčí novely, která takovýto vklad ostatně nezakazuje, ale přesně přikazuje, by se k němu nepřihlíželo.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurent má nedůvodně za to, že se ustanovení poslední věty § 37 III. dílčí novely k obč. zák. netýká poznámky výhrady v prvé větě uvedené, která byla učiněna p o z a h á j e n í dražebního řízení takto zatížené nemovitosti, nýbrž prý jen poznámky, která se stala před zahájením dražebního řízení a nebyla do zahájení dražebního řízení využita. Neboť, ustanovuje-li poslední věta § 37 III. dílčí novely, že nelze přihlížeti k poznámce výhrady učiněné p ř e d zahájením dražebního řízení, jest úsudkem a maiori ad minus souditi, že lze tím méně přihlížeti k poznámce oné výhrady zapsané až p o zahájení dražebního řízení. To plyne zřejmě i ze zprávy komise pro justiční věci příl. 78 stenogr. protokolu bývalé panské sněmovny XXI sesse 1912 str. 185, kde se praví, že jako čas, do kterého sahá právo vlastníka nemovitosti nakládati s uprázdněným pořadím, jest doba povolení vnucené správy neb vykonané dražby. V tomto doslovu to nebylo ovšem pojato do zákona, nýbrž byl onen čas omezen jen do poznámky zavedení dražebního řízení. Avšak jest z toho patrné, že úmyslem zákonodárce bylo ponechati vlastníku nemovitosti, nakládati s uprázdněným pořadím, jen do doby poznámky zahájení dražebního řízení. V souzeném případě však nebylo pořadí pol. 53 listu C zástavního práva Aloise V-a, kteréhož pořadí se dovolací rekurent domáhá, v době poznámek zavedení dražebního řízení ani uprázdněno, any poznámky ty se staly 27. ledna 1932 na jedné polovici a 3. května 1932 na druhé polovici vydražené nemovitosti, kdežto výmaz zástavního práva Aloise V-a a poznámka výhrady podle § 37 III. dílčí novely se staly až 21. listopadu 1932, a nemohli proto vlastníci nemovitosti s oním pořadím do zahájení dražebního řízení vůbec nakládati.

Není důvodnou ani další výtku, že zadnější hypotekární věřitelé nebyli oprávněni k odporu proti žádanému pořadí a že ani exekuční soudce nebyl oprávněn rozhodovati o platnosti žádaného pořadí, an prý dovolací rekurent pravoplatným usnesením knihovního soudu pořadí pod. pol. 53 list. C pravoplatně nabyt.. Neboť tím nabyt zápis v pořadí jen formální právní moci, avšak proti pořadí pro nedostatek materiální právní moci, to jest, zda tím skutečně nabyt věřitel onoho pořadí, jsou zadnější věřitelé oprávněni vznést odpor podle § 213 ex. ř. a exekuční soud jest povinen zkoumati, zdali hypotekární věřitel s hlediska hmotně-právního žádaného pořadí skutečně nabyt (srovnej rozhodnutí čis. 4152, 7941, 8388 a 9883 sb. n. s.).